

CEĻOJUMS UZ ROMU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 27, 28, Rm 1:18–20.

ATMIŅAS PANTS:

“Nebīsties, Pāvīl, tev būs jāsējās cēzara priekšā” (Apd 27:24).

Pāvils jau sen bija gribējis apciemot Romu, bet viņa arests Jeruzālemē visu izmainīja. Padodoties Jeruzālemes draudzes vadītāju legālistiskajam spiedienam, viņš atradās romiešu ieslodzījumā gandrīz piecus gadus, ieskaitot laiku, ko viņš pavadīja jūras ceļojumā uz Itāliju. Šī izmaiņa bija smags trieciens viņa misijas plāniem.

Neskatoties uz traucējumu, Jēzuss pats apsoliņa, ka apustulis liecinās par Viņu Romā (Apd 23:11). Pat ja mēs Viņu nododam, Dievs vēl joprojām mums piedāvā citas iespējas, lai gan Viņš ne vienmēr pasargā mūs no mūsu rīcības sekām. Pāvils ne tikai tika aizvests uz Romu kā cietumnieks, bet arī nav nekādu pierādījumu Bībelē, ka viņš būtu devies uz Spāniju, kā viņš to bija cerējis (Rm 15:24). Pēc tam, kad viņš tika atbrīvots no tā saucamā pirmā Romas ieslodzījuma, Pāvils atkal tika apcietināts, šoreiz mirstot mocekļa nāvē (2Tim 4:6–8) Nērona valdīšanas laikā mūsu ēras 67. gadā.

Jā, Pāvilam izdevās pabūt Romā, un, gaidot savā mājā-cietumā imperatora spriedumu, viņš sludināja, neskatoties uz važām (Ef 6:20, Flp 4:22).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. septembrī.

Jūras ceļojums uz Romu

Pēc aptuveni divu gadu ilga ieslodzījuma Cēzarejā (Apd 24:27) Pāvils tika nosūtīts uz Romu. Spriežot pēc pirmās personas daudzskaitļa un bagātīgajām detaļām attiecībā uz garo un vētrainso jūras ceļojumu uz Itāliju (Apd 27:1–28:16), Lūka pavadīja Pāvilu, tāpat kā vēl kāds kristietis, vārdā Aristarhs (Apd 27:2). Vēl svarīgs tēls stāstā ir Romas centurions Jūlijs, kura uzraudzībā bija arī citi cietumnieki (Apd 27:1).

Kad viņi devās prom, bija vasaras beigas. Gavēņa laiks (Apd 27:9) attiecas uz Salīdzināšanas dienu oktobra otrajā pusē. Ziemas dēļ no ceļošanas pa Vidusjūru parasti izvairījās laikā no novembra līdz martam. Tomēr šoreiz viņi piedzīvoja grūtības jau no paša sākuma un tikai pēc lielas kavēšanās sasniedza Labo ostu Krētas salā (Apd 27:8).

Izlasi Apd 27:9–12. Kā Pāvils iesaistījās stāstā, atrodoties Labajā ostā? Kā viņa iesaistīšanās tika uzņemta? _____

Pāvila brīdinājums netika ņemts vērā, tāpēc viņi nolēma doties uz rietumiem vēl 40 jūdzes uz kādu ostu (Foinīku), kur viņi varētu droši pārļaut ziemu. Diemžēl pēkšņās laika apstākļu maiņas dēļ viņi tika ierauti tādā mežonīgā vētrā, ka kuģa apkalpei nebija citu iespēju, kā ļaut kuģim dreifēt uz dienvidrietumiem, prom no sauszemes. Drīz viņi sāka izmest kravu aiz borta un pat dažus kuģa instrumentus, izmisīgi cenšoties to atvieglot, jo kuģī jau sāka smelties ūdens. Situācija bija dramatiska. Pēc vairāku dienu ilgas vājas dienasgaismas, sliktas redzamības, spēcīga lietus un trakojošiem vējiem, nezinot, kur viņi atrodas un pilnīgi izsmelti, viņiem “zuda jebkādas cerības izglābties” (Apd 27:20).

Izlasi Apd 27:21–26. Kā Pāvils otrreiz iesaistījās stāstā? _____

Pravietiskos vārdos Pāvils izteica apkalpei vēsti, ko viņš tikko bija saņēmis no Dieva. Nebija iemesla krist izmisumā vai zaudēt cerību. Būs briesmas un zaudējumi, bet viņi visi izdzīvos.

Kāpēc tik uzticamam un sevi ziedošam Kunga kalpam, kāds bija Pāvils, bija tik daudz jācieš? Kādas mācības mēs varam gūt no viņa piedzīvojumiem? _____

Kuģa vraks

Otrreiz iesaistoties stāstā, Pāvils pārliecināja visus, kas bija uz kuģa – kopā 276 cilvēkus (Apd 27:37) –, ka, neskatoties uz to, ka viss nebeigsies spīdoši, neviens no viņiem nemirs, tikai kuģis nogrims (Apd 27:22). Pēc 14 dienām apustuļa vārdi piepildījās. Vēl joprojām atrodoties briesmīgā vētrā un kuģim atrodoties pilnīgā viļņu varā, kuģa apkalpe sajuta, ka tuvumā ir sauszeme, iespējams, tāpēc, ka viņi varēja dzirdēt krasta viļņu troksni (Apd 27:27). Pēc vairākkārtējas dziļuma mērīšanas, baidoties, ka kuģis var uzskriet krastā esošajām klintīm, viņi izmeta kuģa aizmugurē četrus enkurus, lai samazinātu ātrumu. Vienlaikus viņi izmisīgi lūdza savus dievus pēc dienasgaismas (Apd 27:28, 29).

Izlasi Apd 27:30–44. Kādas mācības mēs varam gūt no šī stāsta? _____

Ceļojuma sākumā centurions izturējās pret Pāvilu labi, bet viņam nebija iemesla uzticēties apustuļa kuģniecības padomiem. Pēc divām nedēļām viss tomēr mainījās. Pāvils bija ieguvis centuriona cieņu ar saviem paredzējumiem par kuģi (Apd 27:21–26), kas tagad tuvojās savam piepildījumam.

Pāvils aicināja cilvēkus uz kuģa paēst, citādi viņiem nebūs spēka izpeldēt krastā. Dievišķā aizgādība ne vienmēr atbrīvo mūs no tā, kas ir mūsu pienākums. “Visā šajā stāstījumā ir saglabāts labs līdzsvars starp Dieva apstiprinājumu viņu drošībai un iesaistīto cilvēku pūlēm to nodrošināt.” (David J. Williams, Acts (Grand Rapids: Baker, 1990), 438. lpp.)

Pienākot ritam, jūrnieki ieraudzīja sauszemi. Tas bija kāds līcis ar pludmali, kur viņi nolēma uzdzīt kuģi uz sauszemes. Tomēr kuģis sauszemi nerasniedza. Tas uztriecās smilšu sēklīm, un viņi to satrieca. Centurions apstādināja kareivju plānus nogalināt cietumniekus, lai viņi nevarētu izbēgt, lielā mērā Pāvila dēļ. Beigās, kā Dievs bija apsolījis, netika zaudēta neviena dzīvība.

Lai saglabātu Pāvila dzīvību, kareivjiem bija aizliegts nogalināt arī visus pārējos cietumniekus. Ko šis piedzīvojums mums stāsta par Pāvila spēku liecināt un par viņa raksturu? _____

Maltā

Tikai tad, kad viņi bija sasnieguši krastu, izdzīvojušie uzzināja, ka viņi ir Maltā, uz kādas nelielas salas Vidusjūras centrā, uz dienvidiem no Sicīlijas. Divas nedēļas viņi bija dreifējuši jūrā, ļaujoties vēja spēkam. No Labās ostas Krētā viņi bija nobraukuši aptuveni 475 jūdzes. Tagad viņiem bija jāpārlaiž trīs ziemas mēneši, pirms viņi varēja turpināt savu ceļojumu (Apd 28:11).

Izlasi Apd 28:1–10. Kas notika ar Pāvilu uz Maltas salas un kā Dievs varēja viņu izmantot?

Maltas iedzīvotāji bija ļoti draudzīgi un viesmīlīgi. Pirmais, ko viņi izdarīja ar Pāvilu un viņa cilvēkiem, kas bija visi slapji un nosaluši, bija uguns iekuršana un viņu sasildīšana. Tajā laikā gaisa temperatūra Maltā nevarēja būt augstāka par 10 grādiem pēc Celsija.

Starpgadījums ar čūsku pievērsa ļaužu uzmanību Pāvilam. Vispirms vietējie pagāni uzskatīja faktu, ka viņu sakoda čūska, par dievišķu sodu. Viņi domāja, ka Pāvils ir slepkava, kam bija izdevies izbēgt no nāves noslikstot, bet dievi vai varbūt grieķu taisnības dieviete vienalga viņu ir noķēruši. Tā kā apustulis nenomira, viņš tika celts par dievu, kā tas bija pirms vairākiem gadiem Listrā (Apd 14:8–18). Lai gan Lūka nekavējas pie epizodes, visdrīzāk ir jāpieņem, ka Pāvils izmantoja šo situāciju savā labā, lai nestu liecību par Dievu, kam viņš kalpoja.

Publijs bija vai nu romiešu pārvaldnieks Maltā vai arī vienkārši vietējais dižciltīgais, kurš uzņēma Pāvilu un viņa biedrus trīs dienas, kamēr viņi atrada vietu, kur palikt. Šī vīra tēva dziedināšana deva Pāvilam iespēju uzsākt sava veida dziedināšanas kalpošanu starp maltiešiem.

Lūkas ziņojumā nav minēts neviens, kas būtu kļuvis ticīgs, ne arī ka būtu izveidojusies kāda draudze pēc Pāvila došanās prom no Maltas. Varbūt tas nav ar nolūku, bet tas ilustrē faktu, ka mūsu misija pasaulē sniedzās tālāk par kristībām vai draudžu veidošanu. Tā ir saistīta arī ar rūpēm par cilvēku vajadzībām. Šī ir evaņģēlija praktiskā puse (Apd 20:35, salīdzini ar Tit 3:14).

Cik apbrīnojami, ka šie salas iedzīvotāji, kas nepazina Dieva likumu, izjuta dievišķu taisnību. No kurienes viņiem bija šī izjūta? Sk. Rm 1:18–20. _____

Pāvils beidzot Romā

Pēc trim Maltā pavadītiem mēnešiem Pāvils un viņa biedri beidzot varēja turpināt savu ceļojumu (Apd 28:11). Viņi ieradās Puteolās (Apd 28:13) – mūsdienu Pozzuoli pie Neapoles līča – no kurienes viņi pa sauszemi devās uz Romu (sk. Apd 28:11–16).

Vēsts par Pāvila tuvošanos Romai ātri sasniedza Romu, un no turienes ticīgo grupa ceļoja vairākas jūdzes uz dienvidiem, lai viņu sagaidītu. Lai gan viņš nekad nebija bijis Romā, apustulim bija daudz draugu šajā pilsētā: līdzstrādnieki, ticīgie, radnieki un daudzi citi, kas viņam bija ļoti dārgi (Rm 16:3–16). Satikšanās uz Apijas ceļa varētu būt īpaši aizkustinoša, ņemot vērā kuģa avāriju un faktu, ka Pāvils nu bija cietumnieks. Pateicoties šai unikālajai mīlestības parādīšanai un rūpēm no viņa mīļoto draugu puses, apustulis pateicās Dievam un jutās dziļi iedrošināts pirms stāšanās imperatora tiesas priekšā.

Savā oficiālajā ziņojumā Fēsts noteikti bija rakstījis, ka saskaņā ar Romas likumu Pāvils nebija vainīgs nekādā vērā ņemamā noziegumā (Apd 25:26, 27; 26:31, 32). Tas, iespējams, izskaidro to, kāpēc viņam bija ļauts nomāt personīgu mājokli (Apd 28:30), nevis viņš tika sūtīts uz cietumu, lai gan pēc Romas kārtības viņš visu laiku bija pieķēdēts kareivim. Tas, ka Pāvils varēja dzīvot pats uz sava rēķina, nozīmē, ka viņš varēja turpināt savu amatu (Apd 18:3).

Izlasi Apd 28:17–22. Ko Pāvils darīja, tiklīdz viņš bija apmeties Romā? _____

Lai gan Pāvils nevarēja doties uz sinagogu, sinagoga varēja nākt pie viņa. Drīz pēc savas ierašanās, sekojot savam ieradumam vispirms apmeklēt jūdus (Rm 1:16), viņš sasauca kopā vietējos jūdu vadītājus, lai apliecinātu savu nevainību un paskaidrotu (kā viņš to bija jau darījis iepriekš), ka vienīgais viņa arestēšanas iemesls bija Israēla cerība (Apd 23:6, 24:15, 26:6–8). Viņa nodoms nebija tik daudz aizstāvēt sevi, kā radīt uzticības gaisotni, kas ļāva viņam sludināt evaņģēliju, parādot, kā Jēzus augšāmcelšanās piepildīja Israēla seno cerību. Pārsteigti, ka viņi nebija saņēmuši nekādu informāciju no Jeruzālemes par Pāvilu, jūdi nolēma uz klausīt viņu.

Izlasi Apd 28:22. Ko tas mums liecina par naidu pret ticīgajiem, kas šajā laikā vēl joprojām pastāvēja? Kā mēs varam palikt uzticīgi, pat ja citi runā pret mūsu ticību? _____

Evaņģēlija uzvara

Nolikta dienā jūdi lielā skaitā sanāca klausīties Pāvila evaņģēlija vēsti (Apd 28:23).

Izlasi Apd 28:24–31. Kāds bija Pāvila nolūks, citējot Jesaju šajā kontekstā? _____

Citāts no Jes 6:9, 10 apraksta, kas notiek, kad cilvēki atsakās pieņemt dievišķo vēsti. Lai gan daži jūdi ticēja, citi neticēja, un, šī lielā strīda dēļ apustulim nebija citas izvēles, kā atkal pievērsties pagāniem (Apd 13:46, 47, 18:6).

Līdz imperatora tiesai Pāvilam bija jāgaida divus gadus. Pa to laiku, lai gan ierobežots savā mājas cietumā, viņš tik un tā varēja bez traucējumiem līdzdalīt evaņģēliju tiem, kas pie viņa nāca. Pēdējā aina Apustuļu darbos bija tā, kas uzsver evaņģēlija uzvaru, jo nekāds spēks – ne jūdu, ne romiešu – nespēja apstādināt tā virzīšanos uz priekšu.

Nav skaidrs, kāpēc Lūka noslēdz savu grāmatu šajā vietā, jo ir pierādījumi, ka, tā kā apsūdzība pret Pāvilu bija vāja, viņš tika atbrīvots no ieslodzījuma, devās vēl vienā misijas ceļojumā, tika atkal aizvests uz Romu un tur sodīts ar nāvi (2Tim 4:6–8). Varbūt ņemot vērā Lūkas literāro nolūku, kad evaņģēlijs bija izskanējis pat tālajā Romā, tas bija jau sasniedzis “pasaules galu” (Apd 1:8).

“Pāvila pacietība un darbīgums, kā arī viņa drosme un ticība ilgajā un netaisnajā ieslodzījuma laikā, bija nepārtraukta svētruna. Viņa gars, kas ir tik pretējs pasaules garam, liecināja, ka šajā cilvēkā mājā spēks, kas augstāks par visiem zemes spēkiem. Viņa piemērs pamudināja kristiešus ar vēl lielāku enerģiju iesaistīties publiskā kalpošanas darbā, no kura Pāvils tagad bija atrauts. Tādā veidā apustuļa važām bija liels iespaids, un, kad likās, ka viņa lietderība un iespējas ir stipri ierobežotas, kad, pēc visa spriežot, viņš vairs var darīt pavisam maz, tieši tad tas ievāca kūlīšus Kristum tādos laukos, kas iepriekš šķīta pilnīgi nepieejami.” (Elena Vaīta “Apustuļu darbi” 464. lpp.)

No draudzes misijas perspektīvas tomēr varam teikt, ka Apustuļu darbu grāmata – jeb evaņģēlija izplatīšanas vēsture – vēl nav noslēgusies, un šeit stāstā ienākam katrs no mums. Daudzas aizraujošas un dramatisks nodaļas ir uzrakstītas gadsimtu gaitā, reizēm ar Dieva uzticīgo liecinieku asinīm. Tagad ir mūsu kārta pievienot vēl vienu, pēdējo, nodaļu (mēs tā ceram!) un pilnībā pabeigt misiju, ko Jēzus uzticēja mācekļiem, – un “tad nāks gals” (Mt 24:14).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus ir uzticējis draudzei svētu uzdevumu. Katram tās loceklim jābūt kanālam, kuru Dievs var izlietot, lai pasaulē izplatītu savas žēlastības dāvanas, Kristus neizdibināmās bagātības. Neko citu Pestītājs nevēlas tik ļoti kā darbiniekus, kas, šeit dzīvojot, pārstāvētu Viņa Garu un raksturu. Un nekas pasaulei nav tik ļoti vajadzīgs kā Pestītāja mīlestības atklāšanās ticīgos cilvēkos. Visas Debesis gaida uz tādiem ļaudīm, ar kuru starpniecību Kungs var atklāt kristietības spēku.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 600. lpp.)

“Dievs ir ilgi gaidījis, lai kalpošanas gars pārņemtu visu draudzi, lai katrs strādātu Kunga labā saskaņā ar savām spējām. Ja Dieva draudzes locekļi, izpildot Evaņģēlija uzdevumu, darītu tiem norādīto darbu vajadzīgajā nozarē savās mājās un ārpus tām, tad visa pasaule drīz tiktu brīdināta, un Kungs Jēzus atgrieztos uz šo Zemi ar spēku un lielu godību.” (111. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Lūka attēlo Pāvila ticību Dievam visā ceļojumā uz Romu? Kā citus ietekmēja šāda beznosacījuma ticība?

2. Neskatoties uz visu, ko viņš bija piedzīvojis, Pāvils nekad neatstāja savu ticību vai misiju. Romā viņš turpināja sludināt, neskatoties uz ierobežoto brīvību. Ko mēs varam darīt, kad tiekam kārdināti nesludināt kādam evaņģēliju?

3. Izlasi Rm 1:14, 15. Kāpēc Pāvils izjuta kā savu pienākumu – jeb parādu – sludināt evaņģēliju ikvienam? Vai mums ir mazāks pienākums nekā viņam? Pārdomājiet šo citātu: “Dvēseļu glābšanai vajadzētu būt ikviena kristieša dzīves darbam. Mēs esam parādnieki pasaulei tās žēlastības dēļ, ko Dievs mums ir devis, gaismas dēļ, kas mūs ir apspīdējusi, un patiesības skaistuma un spēka dēļ.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj. 53. lpp.)

4. Izlasiet vēlreiz pantus no Jesajas grāmatas, ko Pāvils izmantoja. Kā šī doma attiecas uz mums? Jā, mums ir dota liela patiesība, bet, ja mēs nocietinām sevi pret to vai pat pret dažiem tās aspektiem, kas nesaskan ar mūsu pašu vēlmēm un ilgām, kādas briesmas mums draud garīgā ziņā?

5. Iedomājies, ka esi kareivis, kas ir piekēdēts pie Pāvila. Kā tu domā, ko viņš redzēja cilvēkā, ar ko bija tik cieši saistīts?